

“IN GRONINGEN HAD IK TRANEN IN DE OGEN”

Interview Dany Lademacher (Wild Romance) – Iduna Drachten (30 september 2016)

Van een vies en vochtig kraakpand in Groningen tot de 35^e plek in de Amerikaanse Billboard Hot 100. Dat is het verhaal van *Saturday Night*, de bekende hit van Herman Brood & His Wild Romance. Een nummer dat eigenlijk bij toeval tot stand kwam, toen gitarist Dany Lademacher tijdens het stemmen van zijn gitaar de beroemde riff speelde en Herman opeens de woorden “Saturday Night” zong... Herman de tekst en Dany de muziek: een gouden combinatie die in de jaren zeventig en tachtig een reeks aan hitsingles heeft opgeleverd, met naast *Saturday Night* nummers als *Never Be Clever*, *Hot Shot* en *I Don't Need You*. Vlak voor het optreden van Dany Lademacher's Wild Romance in Drachten spreek ik met de muzikale rechterhand van Herman. In de tourbus van de band, geparkeerd naast poppodium Iduna, kan ik in alle rust met Dany praten over zijn roemruchte carrière. Met als eerste onderwerp de nieuwe plaat *Out of Heaven* die eerder dit jaar in de Amsterdamse Q-Factory werd gepresenteerd.

Tekst: Godfried Nevels

Begin 2016 is jullie nieuwe album *Out of Heaven* uitgekomen. Met nummers als *Out of Heaven* en *Spirit in the Sky*, is het album deels bedoeld als eerbetoon aan Herman?

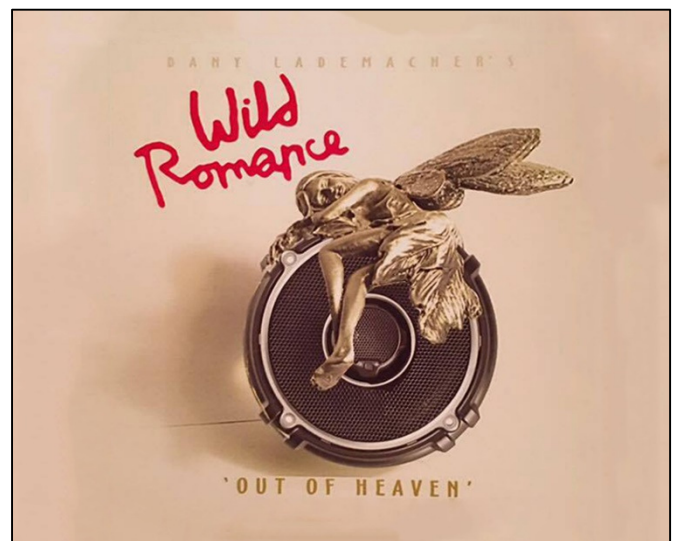
“In principe wel, maar het is ook een eerbetoon aan onszelf, haha! Het is niet de bedoeling om in het verleden te blijven hangen. Wat ik persoonlijk leuk vind is het mengen van nieuwe songs met het oude repertoire dat ik samen met Herman geschreven had. Dat doen we en het werkt uitstekend! Natuurlijk is het nog steeds een beetje het geluid van vroeger. Misschien ook door mij en Rudy [bassist Rudy Englebert] samen. En die basis, die blijft. Ik vind het wel interessant om met dat geluid – geen nieuwe richting, dat is niet waar – ook gewoon nieuwe liedjes te schrijven, weet je wel? Eigenlijk om heel eerlijk te zijn, ik kan niet anders... Het is mijn geluid en ik zal tot mijn dood zo blijven. Ik ben alleen ontzettend verbaasd en blij dat nog zoveel mensen het fijn vinden om het te horen. Niet alleen verbaasd, maar het wordt nu gewoon zo idioot druk. Tot het eind van het jaar is het vol.”

Ook extra shows?

“Ja dat ook. Duitsland komt er weer aan. En op 5 november gaan we met Nina [Hagen] optreden, misschien ook in het nieuwe jaar. Dus dat is ook weer iets. Als ik het goed begrepen heb gaan we waarschijnlijk ook twee keer spelen op Curaçao. Dus dat zijn allerlei hele leuke dingen die ons tegemoet komen.”

Mijn vraag hoe het nieuwe album loopt is nu ook beantwoord...

“Als een trein, echt waar. Ik ben zo blij. Ja, ik wordt er niet jonger op maar thuis zitten, ik ben daar nog niet klaar voor.”

De nummers die op *Out of Heaven* te horen zijn, had je die al langer in je hoofd of zijn die speciaal voor het nieuwe album geschreven?

“Wij hebben in ons verleden allemaal een beetje in de kast gekeken en Otto [toetsenist Otto Cooymans] en Dirk [zanger/gitarist Dirk Vermeij] hadden nog een paar hele mooie nummers liggen en dat staat nu op het nieuwe album. En een paar covers dus, zoals *Jesus*. Eigenlijk waren die ingestudeerd, jaren geleden, voor Nina. Maar Nina kwam niet dus we hebben het voor onszelf gehouden en daar iets nieuws van gemaakt.”

Je noemt de cover *Personal Jesus* [single van Depeche Mode]. Ik vind dat een verrassende keuze.

“Ja, dat is dus de geschiedenis van die twee nummers. Maar het is heel goed uit de verf gekomen, vind ik. We hebben er een soort serieuze rockversie van gemaakt: het komt eraan, je kan het niet missen. Het is tof.”

We gaan terug naar het begin jaren van de jaren zeventig. Je hebt toen als muzikant een tijdje in Engeland gewoond. Waarom ging je daarheen?

“Mijn eerste platenmaatschappij was een Engelse platenmaatschappij. Leuk voor een Belg, haha! En daarvoor met Klepto [de band Kleptomania] enorm veel getourd door heel Engeland. Toen ging Klepto even uit elkaar en had ik samen met de Engelse zanger Michael Fowler een band – dus één Engelsman en voor de rest Belgisch – en die heette Lee. Daarmee hebben we natuurlijk in Engeland gespeeld, maar ook in Frankrijk en Spanje. Na Lee ben ik een tijdje in Engeland gebleven, bij Michael Fowler, en toen heb ik werkelijk met iedereen gespeeld. Noem maar op, en dan kan ik *ja* zeggen, haha!”

“Ik heb mijn Amerikaanse tourmanager aan de kapstok gehangen.”

Was dat een tijd voor jou als muzikant dat je veel hebt opgepikt?

“Ja, gewoon leerstof, weet je wel. En spelen, spelen, spelen, met iedereen. Dat was zeer leerzaam. Toen ben ik even terug naar België gegaan om mijn ouders gedag te zeggen, onderweg naar Nederland, om in '77 met Herman te spelen.”

Hoe was je eerste kennismaking met Herman, kun je je dat nog herinneren?

“Ja, dat is een heel bekend verhaal. Dat was dus in een gymzaal van een school, waar Herman moest spelen met... Dat was al de Wild Romance denk ik, maar niet onze Wild Romance. *A bunch of junk*, haha, die vechten met messen om een pakje heroïne. Ik dacht niet dat ik daar zou blijven, dus ik heb tegen manager Koos gezegd: *Koos, het lijkt me heel wat maar niet met die boys. Herman is al genoeg, weet je wel? Daar kan ik wel mee omgaan, maar de rest... Weg!* Zo gezegd, zo gedaan. Mijn vriend Cees [drummer Cees Meerman] is toen teruggegaan – Cees was er even uit – en we had-

den toen een geweldige bassist in meneer van Kampen: Freddy Cavalli. Toen was de Wild Romance geboren. De rest ken je: *boom!*”

Hoe belangrijk was de stad Groningen in de begintijd van de Wild Romance?

“In Groningen repeteerden we in een vies hok, een kraakpand, met gejatte stroom. Ja, ik zat comfortabel maar de rest niet. Ik kon niet voor iedereen zorgen. Daar hebben we dus eigenlijk in een week tijd *Shpritsz* geschreven, Herman en ik, en de jongens natuurlijk, zonder hun was het ook niet gebeurd. Ja, en toen: *boom!* Heel leuk verhaal eigenlijk. Het was een heel mooie aansluiting op mijn leven van daarvoor.”

Het kraakpand waar jullie speelden stond aan het Gedempte Kattendiep.

“Ja, het Gedempte Kattendiep, klopt. Ik ben niet zo heel lang geleden daar gaan kijken, maar het bestaat niet meer. Het is allemaal nieuwbouw dus het is allemaal weg. Ja dat moest ook want dat kon niet meer. Als Freddie een basnoot speelde ging de helft van het plafond naar beneden. Het was niet *safe*, echt niet. Maar ja, wat mot mot, haha! En toch een heel leuk resultaat uit gehaald. En de snelheid. Wie wil daarin blijven joh? Niemand. Dus in *no time* hadden we alles klaar en hop, de studio in. En de optredens begonnen te komen.”

Vooral in Groningen?

“Nou ja, in het begin wel, maar vrij snel ook overal. En het was vrij snel overal te klein. De zalen werden toen steeds groter.”

Dat moet een hele gekke tijd geweest zijn.

“Het was gigantisch. Ik kon niet meer op straat lopen. Het was een soort van Beatles/Stones-effect. Echt waanzinnig, dat was heel apart.”

En toen in 1979 op tournee in Amerika.

“En toen Amerika. Ik heb eigenlijk niks met Amerika. Het interesseert me geen bal. Maar het was interessant om te doen. Ik heb heel veel leuke mensen ontmoet. Muzikanten en een paar leuke dames. Ik was jong, haha!”

Door het mislukken van een cruciaal optreden van Herman in de Bottom Line in New York was het einde verhaal in Amerika. Hoe heb jij dat optreden beleefd?

“Ik heb mijn Amerikaanse tourmanager aan de kapstok gehangen. Ik heb gezegd: *en nu wil ik mijn ticket terug. You fucking bastard, you failed me.* Dat was het einde van het verhaal. De schade in New York was niet te herstellen. En jammer, want de hele tour was ontzettend succesvol. Die hele promotie naar de Bottom Line toe is door onze organisatie gewoon in het water gevallen. Het was Herman zijn schuld niet. Wij zaten die dag al om tien uur 's ochtends met z'n tweeën alle *underground* magazines interviews te geven, tot drie uur 's middags. En vanaf tien uur 's ochtends hebben we alleen maar margarita's geserveerd gekregen. Dus Herman was laveloos. En er was geen speed... Herman kon niet spelen. Wij was laveloos, hij wist zijn eigen naam niet meer. Dat is wel heel erg jammer. Ik was heel erg kwaad op de organisatie, dat begrijp je wel. Dat is hun schuld. Je gaat niet twee mafkezen op pad sturen vanaf tien uur 's ochtends, wetende wat er gaat gebeuren. Zeker wat Herman betreft. Ik ben iets minder verslaafd wat dat betreft dan hij, althans in die tijd. Daarna helemaal niet meer, maar een lekker drankje ging er altijd in. Maar vanaf tien uur 's ochtends? Kom op man.”

Ik heb een ander optreden van jullie gehoord, opgenomen in Boston en live uitgezonden op de Amerikaanse radio. Dat was een hele strakke show.
 “Alle shows waren ontzettend goed. We speelden ik weet niet hoeveel jaar elke dag, bij wijze van spreken. Nou, als dat nog niet goed is dan weet ik het niet meer. Het was een machine. Het gebeurt met dit ook [Dany Lademacher's Wild Romance]. Dat is te gek. Je

voelt het. In Groningen [op het festival Kadepop] had ik tranen in de ogen moet ik toegeven, omdat al het gevoel in een klap weer terugkwam. Dus niet meer concentreren op dingen, alles ging vanzelf, het publiek ging mee... Toen dacht ik van: we zijn er weer. Het was een fijne dag, Groningen. Ik was terug in Groningen. Het was mijn eerste Nederlandse stad. Ik heb een jaar in Groningen gewoond en geleefd voordat ik naar Amsterdam ben verhuisd.”

“Hij hield van mensen maar hij was er een beetje bang voor.”

In het verleden kon je een solo-contract bij een Amerikaans platenlabel tekenen (1979) en kreeg je de mogelijkheid om in Dire Straits te spelen (1980).

Waarom ben je daar toen niet op ingegaan?

“Op allebei heb ik nee gezegd. Ik vond het totaal niet interessant. Ik wil mijn dingen doen en niet de dingen van iemand anders. Dus ik had helemaal geen zin. Ik ben met hem gaan eten, met Mark [Knopfler]. Hartstikke leuk en het was een hele lieve jongen, maar ik zei: *je hebt je broer eruit geschopt – David – en ik heb helemaal geen... en ik zit in een geweldige situatie.* Hij zegt: *dat begrijp ik helemaal, ik zou ook geen tweede viool willen gaan spelen.* Dus we zijn als beste vrienden uit elkaar gegaan en dat was het. En dat contract? Terwijl ze beneden een welkomstaart aan het snijden zijn zit ik in *the office* een nieuw contract te tekenen om de jongens te verlaten? Dat lijkt niet op mij. Dus toedeloze Amerika, steek het maar in je reet. Ik hoef het niet, niet op zo'n manier. Showbusiness is geen mooie business hoor. Het is keihard en je moet weten wat je doet. En waarschijnlijk is dat de reden dat ik nog overal welkom ben. Ik ben rechttoe rechtaan en bij mij geen gezeik, weet je wel? Mijn maatjes zijn mijn maatjes en niemand mag aan ze komen, zo ben ik. En ik denk dat dat een goeie instelling is. Ik kan op twee oren slapen. Een goed geweten is het halve werk, haha!”

Je had ooit ook de mogelijkheid om met Joe Cocker te touren?

“Ja! Dat is nou wel precies het omgekeerde. Ik kreeg David, de manager van Cocker toen, aan de lijn. Hij zei: *Dan, I saw you play fantastic, you have to come with us, it's a six month-tour, worldwide.* Met een serieus bedrag: een half miljoen... Ik was voor de tweede keer net weg bij Brood – we hadden onze samenwerking

even stilgelegd – en ik dacht: nou, ik hoef niemand een mes in zijn rug te steken, ik ben vrij. Dus ik zeg: *ok!* Een week later belt hij op: *het gaat niet door...* Zijn gitarist heeft zo'n toestand gemaakt. Hij zegt: *it's safer for you not to do it.* Tuut-tuut-tuut. Jammer! Daar had ik verdomd zin in. Dan zeg je één keer *yes* en dat is het *no*. Haha! Maar wie mag klagen? Ik niet. Nog steeds niet. Nee, het is geweldig."

Als je kijkt naar het minder bekende werk van de band, wat zijn daarvan je persoonlijke favorieten?

"Ook nummers die we niet spelen... Maar ja, het zijn er zoveel. We hebben heel veel geschreven met de Wild Romance. Maar van de nieuwe plaat vind ik *Rose* heel erg leuk. Een echt typisch rocknummer, simpel maar doeltreffend [met een Engels accent]. Gek, ik krijg mijn Engels accent terug, wat is dat man? Dat is toch raar? Dan zijn we één van die eikels op tv, weet je wel, die twee maanden in Amerika zijn geweest en hebben een Nederlands-Amerikaans accent. Kom op hé! Nee, ik niet hoor, haha! Maar soms komt het. Ik ben Franstalig en heel soms komt het allemaal terug. Al die talen... Ik spreek vier talen. Mijn hele leven ben ik overal geweest."

Maar wat is dan nu je thuisbasis?

"Amsterdam. Het is nu Koog aan de Zaan geworden, maar ik heb nog een appartement in Amsterdam. Maar het is Amsterdam, ja. Het is puur toeval, door Herman. Groningen was ver. Dus iets anders, iets centraler, en daar heb ik mijn toekomstige vrouw – dacht ik – ontmoet. Dat was allemaal koek en ei, totdat het niet meer koek en ei was. Maar Amsterdam is wel Amsterdam gebleven. En nu heb ik *best of both worlds*. Ik heb Koog aan de Zaan voor de rust en ik heb Amsterdam voor de zaken en de rest."

Je hebt Herman jarenlang van dichtbij meegemaakt. Hoe zou je hem het beste als mens kunnen omschrijven? Wat is jouw beeld van Herman?

"Mijn beeld van Herman... Een ontzettend lieve en een beetje mensenschuwe man. En dat is het. Dat was Herman. Met een enorme dosis humor. Hij hield van mensen maar hij was er een beetje bang voor. Succes is... Je moet zo sterk in je schoenen staan. Zijn beste vrienden waren de drugs en dat is jammer. Maar dat was zijn manier om even afstand te nemen, omdat iedereen een stuk van hem moest hebben. Mensen moesten zelfs ook een stuk van mij hebben, maar minder dan Herman en daar was ik allang blij mee. Soms wilde ik echt niet in zijn schoenen staan. En ik ben wat gewend... Maar een ontzettend lieve man, echt geweldig."

Voel je hem ook als je op het podium staat?

"Oh ja, hij is altijd mee. Het is te gek. Fantastisch."

© Godfried Nevels